

Ián Smrek

Hollandia

Mint angol lordok arca,
a vén bükk hült s fakult.
S a tenger toportyánja
szélárnyas fjordba bújt.

Mikor a roppant vizek
elkezdtek lázadni,
a partra visszaszökött
pár bolygó hollandi.

De ki lebírt sokszor
a Csatorna dühét,
vitorlát bontva küldte
hajóit szertesét.

Sapkámmal integettem
száz mérföld távon át,
s mosollyal hintettem meg
a szép Hollandiát.

Amerre szemem nézett,
vágató-sebesen
szélalmok kereplöztek –
négy-öt is oly helyen.

Keresem Don Quijotét
a malomház alatt,
ott van ni – facipőben,
fején halászkalap.

Tehénkék buksijával
jámberság bólogat,
ostort suhint a csordás,
ők meg a farkukat.

A vámtiszt utam állja.
– Eredj el előlem,
engedd, hogy a királynőt
s városát köszöntsem!

– A királynő most pihen,
s nem szenved bajt s hiányt,
a fővenyen hál mindig,
az ágya bálnahát!

– Tudom, a királynőtök
egy teremtmény-csoda,
ha kell, gyémánttal lehet
kövezve udvara.

E honban nincsen koldus
tán féltucatnyi sem,
itt tulipánok nyílnak
a krumpliföldeken.

A nők itt páva módra
sétálnak alá s fel,
és Földünk lagzijait
csokrokkal látják el.

Én Amszterdamban vígan
elvolnék örökig,
elnyerve rózsaszínű
holland nők kegyeit.

Mindig a kikötőben
kószálnék, naphosszat,
élvezném, hogy nyomomban
sirályok szálldosnak.

Ám nagy a világ, s hív, húz,
indulok is, megyek,
de hej, a királynőnek
majd küldök levelet!

Fordította: Veres János

*Száz évvel ezelőtt, 1898. december 16-án született
Ján Smrek kiváló szlovák költő és műfordító, Petőfi,
Ady, József Attila költészetének tolmácsolója.*